ואיבעיית אימת במומאה דרבנן • לא בא לאתרן דאפילו לא הוי דבר שיש בו דעת ליישאל דלמא שפיל דמה לו לאתרן אבל אם כן למה לי דבר שיש בו דעת ליישאל אלא מהכרן אבל לא לאתרן לא הוי אלא בחדש מהור כמו בגפילה לפי שהגפילה קרובה לדלה כמו שאני אומר כו'. אבל בקופה הא נמצא ערן לטהורה ושעת מליאתה בטומאה היא: עורב אייתי ושדא. לאמר שבטל הקופה לזרות אחרת וכזרות הראשונה לא היה: מכדי האי כבר ספק טומאה הוא. ספק נגע ספק לא נגע אבל אקופה לא פריך דהא לא איתחזיק טומאה תורה אור בזרות של בית הראשון. ומי היכי דפריך אבכר מלי למיפרך אמתנו ואמטלית ולבטיי דמשמי: שאין בו דעת לישאל. אם נגע אם לא נגע: ספקו טהור. דהא (ג)קיימא לן • ספקו טמא ברה"י מטום דגמרינן מקוטה שקוטה יש בה דעת ליישאל אם נטמאה אם לאו: בטומאה דרבנן. כגון הכי מעלות דמומר נקדש (מגיגה כ:) בגדי פרושין מדרס לאוכלי תרומה (שם יח:) ומש"ה אפילו ברה"י ספקו טהור: עלה נדף. דבר הקל ה"נ טמאה קלה. אית דאמרי מדף עליונו של זב ושטוש הוא דעליונו של זב מטמא ככר מן התורה בפרק בנות כותים (לקמן דף לג:) נתקו הכתוב מטומאה חמורה לטומאה קלה לומר לך דאיתו מטמא אלא אוכלין ומשקין ומעיקרא מי אותמיה הכי הוה ס"ד דעליונו שלזב הוא: שהפריז. שהגדיל והרחיב מדמו (ג)שטמאה למפרע מפקידה לפקידה: איידי דתנא מעת לעת ממעטת על יד מפקידה לפקידה. דאיצטריך למיתניה דלא אימא עם סילוק יציה ראתה בחמד בשבת אבל נמי כו': מאי טעמא דרבנן. מאי אלא שיעורא דמעת לעת דבשלמא מפקידה לפקידה הכלל אימא דשמא עם סילוק יציה ראתה אלא מעת לעת מאי שיעורא הוא: אשה מרגשת בעצמה. ואם אימא דעם סילוק יציה ראתה הוא מרגשת: אם כן. לאשה מרגשת: תהא דיה שעתה. ואפילו מעת לעת אמאי מטמא למפרע: חכמים תקנו להן וכו'. מתני' היא (לקמן יח:) פעמים היא צריכה להיות בודקת כו': שחרית. להכשיר טהרות של לילה להוציא מכלל ספק טומאה שאם ממנה טהורה מדע שלא ראתה בלילה ולכשתמצא ערבית טמאה יצאו אלו מספק: דזו. שבדקה עכשיו ומצאה טמאה והרי ימים רבים שלא בדקה: הפסידה עונה. כל טהרות שנתעסקה בהן בעונה הוצאת הפסידה: מאי עונה. הרי שמי עונות הן היום והלילה דהייט מעת לעת כגון אם מצאה ערבית טמאה הפסידה כל טהרות של יום ושל אמש: ומשני עונה יחידה. הפסידה משום קנס שהרי הפסידה טהרות של אמש משום קנס אבל טהרות של יום לאו קנס הוא דאי נמי בדקה שחרית ומצאתה טהורה וערבית ומצאתה טמאה הפסידה טהרות שלו יום דהייט מפקידה לפקידה ממעטת על יד מעת לעת: ג' עונות. כגון אם לא בדקה ימים רבים ובדקה בערבית דמטמאין לה מעת לעת דהוה לה ג' עונות היום אמש ואתמול למפרע עד הרבים והשתא קנסינן לה שמי עונות וכגון מדא הוא דקנסו ותו לא: ומשני חכמים השוו מדותיהם שלא תחלוק במעת לעת. זמן קבוע ותלוי נתנו לה למפרע ואפילו עשתה לאומו זמן מג' עונות כגון שבדקה בערבית ולא בדקה שחרית ואמש לא רצו לגרוע ולמעט זמנה הקבוע לה אלא פסקו דבריהם שלא תתן דברים לשיעורין: אב"א. להכי מטמינן לה מבערבית דאתמול דלא אחרת לא נקבע אלא עונה יחידה נמצא מוטעת נשכר דאילו זו שלא בדקה עצמה ימים רבים ובדקה לה היום שחרית היתה נקבעת מעת לעת שלם ומפני שאיחרה עד הערבית והוסיפה לחטוא לא מפסיד אלא ליה והני יום: דאיתגיסה. שנאנסה שחרית ולא בדקה לגיסנא דחוטא נשכר ליכא דהא נאנסה לגיסנא דלא תתלוק אימא: ד' נשים דיין שעתן. מפני שדמיהן מסולקים ואין דם מצוי בהן: בתולה. נתולת דמים שלא ראתה דם מימיה ואפילו היא נשואה קרי לה בתולה והכי מפרש במתני' [שם] רבי דוסא אומר כו'. ופליגי רבנן בעלמא עליה: אלא שלא בשעת וסתה. דכיון דראתה שלא בזמנה אימא למיתם דלמא מקמי הכי הוה ליכא למימר אורח בזמנו בא: כתמה טמא למפרע. עד שעת הכנסת. אף על גב דבראייתה היה שעתה מטמאינן כתמה למפרע דהא אשכחינן בראייה טומאה למפרע שאם מראה שלא בשעת וסתה ופסה מטמאה למפרע: לימא רבנן היא. דאמרי שלא בשעת וסתה ופסה מטמאה למפרע: ולוקמא בריתא

מוסף רש"י
לחדודי לאבייי. כדי שיישאל (חולין מג:) שיביב לי מה שהביב (בכרות לג:).

[חולין ט:]

[לקמן מה: פיסקא כתב:]

הגהות הב"ח
(ה) גמ' ואינעית אימת שלא יהא הוצאה (ב) ורש"י ד"ה ספקו מטמא דהא דקיי"ל: (ג) ד"ה בספרא וכו' מדמו שמטמא למפרע (ד) תוס' ד"ה כל אשה וכו' לשיטת בודקת ס' סכא: (ה) בפה"ר אפרים נשם • ליב מדף לא מ"ש ושיגרת:

גליון השי"ס
רש"י ד"ה ספרא שבגדיל וכמיב • כמו פרוזה מבב יהודים (אכילה כ') רש"י נכ"מ שם: ד"ה מפרין:

[ערכין לג: וש"נ]

[לקמן יח:]

[ניכות לב: וש"נ]

[לקמן יד]

[לקמן מה]

[לקמן מה]

[לקמן מה]

[משם פלוגתא דר' דוסא דליתא במשנה שפיל נכסי' דתניא]

*) [משם פלוגתא דר' דוסא דליתא במשנה שפיל נכסי' דתניא]

מוסף רש"י: (שייך לדף ב ע"ב) מקוה שנמדד ונמצא חסר. שיהא בחזקת שלם ונמדד לאחר זמן ונמצא חסר (גיטין לא:). כל טהרות שנעשו על גביו. בכלים שהעביל בו (קדושין עט.) כל עומאות וטהרות שנעשו בהן בכלים ואבנים שבטלו מטומאתן כאותו מקוה מטולם (גיטין שם). בין בראשון היחיד. בין שהמקוה נבראה שיחיד, דקי"ל דפסק טומאה נבראי"ה פסיקו מעמא, בין בראשון הרבים. דקי"ל פסיקו טהור, הכא טמא, דכי אמרינן דפסק טומאה נבראה הרבים טהור, הייט דפסק נגע דפסק לא נגע, דאיכא למימר לא נגע, אבל זה שהיה עומא ודאי ואתה בא לטהרו בטבילת דפסק אל מטהרנו מדפסק (שם). היה בודק את החבית. דמדד שלא מתמדד, והבית אותה שמבית להיות מפרישה עליה תרומה והולך. כלומר לחיות מוקף עליה בהפרשת תרומותו, כשבא לשתות מאה לוגין עכל בתקוה אחר אומר הרי שני לוגין נמצאים פנוים תרומה על מאה לוגין הללו וכן עושה תדיר, ואחר כך נמצא חומץ. ואין יודע מאימתי האמינה וכל תרומה שנמדד עליה מעשמינה לא מיקון, דקסבר יין ומומץ שני מינין הן (קדושין עט.). כל ג' ימים ודאי. גרסינן, ולא גרסינן הראשונים, תמוהני פליגי בה בב"ש (לו.) מיכא למ"ד כל ג' ימים הראשונים שאחר הבדיקה שבדקה ומצאה יין הרי היא בחזקת יין ודאי וכל מבנים שבאה מרומתן בה בחזקת ג' ימים מתוקנים הן, מכאן ואילך דפסק והרא תרומה לאחר לוריס ויחזור ויחבוש, דשמא כבר הטמאה ולא היתה תרומה, ואיכא למ"ד כל ג' ימים שלפני בדיקה זו התרומה שנמצאה מומן הרי היא בחזקת ודאי מומן, ואם עבשה בחזקת ג' ימים תרומה על מקום אחר אינה תרומה ומותרת לוריס אם יתקנה מבבלה, דלא הוי מומן גמור בפחות מג' ימים, חו שנמצאת מומן בידוע שלשה ימים יש שנמקלקלה (שם. ועי' רשב"ם ב"ב שם). מכאן ואילך. מג' ולמפרע, דפסק. והרי תרומה לאחר לוריס ויחזור ויחבוש (קדושין שם).

תוספי הרא"ש
משום דכלים ליכא פסרא כולי האי שיש תע"ל הכל הני נינהו כבר בפתחי כבון פרם שם הארץ אבל הינוק חוץ דחבא בשלמא פחות חשש שלא יפמא חבבר חציפה אלא מהא אמאי: במטמאה דרבנן • פרש"י מפן הנך מעלות דמומר מדרס בקרש בגדי פרושים מדרס לאוכלי תרומה ומה שלא פרש בגדי שם הארץ מדרס לפרושי' משום דבהוראא שהי' תרומה כראמרי' פ"ק דשבת על ו' ספיקות שורפין את התרומה • על ספק בגדי עם הארץ הכין דשרשאין עליהן תרומה לא מקילין בה לחלות באדם מהור ולפי סברא זו לא היה צריך רש"י לפרש בחולין חסנא דס"ר דסדף ועי' עליונו של זב דשמא בראריתא שהיה יכול לומר דס"ר דהיה בגדי עם הארץ ושמא לא פי' כן אלא משום דבת"כ קרי לעליונו של זב סדף • חתן נמי בסוס' אכין פ"ה והסדף פלמעלן וכמה עדיות פ"ו שהחי' ששה משכב ומשב סתחיו לפמא אדם לפמא בגדים ועל גביו סדף לפמאות אוכלין ומשקין: שהפריז • בוי"ן כמו פרות תשב יהושלים ואי נרס הפרין בגי"ן יש לפרשו לשון גידול כמו מפרין על שדהו בארצו נשך וכמו פרנא ליחסי: כ"ם ורבנן בפחות לפח' והא דתניא הבנות פרות שפרש עליהן ותרומה ומעשרות מפות לפות מפרש עליהן בחקה שהן קיימין ואם אכרו הרי זה חשש מפות לפח בין לפ"ר בבב' מפות לפח בחקה לא שייך לפיקרן ס"ס דעם סימם ירו לא שכיח דסיתבדי הלכך הוצרכו חכמים ליתן שיעור כמי הבראה בעיניהן: כל אשה שיש לה וסת דייה שעתה סדר המשבנה ק"ק דמפיקרא הוה ליה לפיתני המשכשת והדר כיצד ולהדיא לישנא דמפרש בגמ' המשכשת נחוא דקאי אבל אשה שיש לה וסת אי נמי תקח לדברי חכמים בתי לאשמעינן דלא איירי אלא באשה שאין לה וסת:

בריתא